

Fortællingen om Abraham

Fortællingen om Abraham kan forstås på to måder. Dels som din personlige vandring med Gud og dels kirkens opgave / vandring ind for Gud.

Vi følger Abraham på hans rejse fra Ur til Kanaån nær Betel. Abraham var en troende og respekteret leder. Abraham bekendte sin tro på Gud som den evige Gud, den Højeste, Himlens og jordens skaber, den retfærdige dommer. Abraham bøjede sig for Guds dom over synd og han opsatte et alter og en telthelligdom på hvert sted, hvor han undervejs slog sig ned - Abraham indtog land og Gud var med ham.

Abraham var rig, han ejede jord og dyr og havde tjenestefolk. På et tidspunkt var hans og nevøens slægt blevet så stor, at de måtte dele sig op i to grupper. Abraham lod først nevøen vælge land, det overlod Abraham og hans følge til et mindre frodigt land, men Gud var med ham og bad ham indtage et stort stykke land. Her indgik Gud endvidere en pagt med Abraham og lovede ham at gøre hans afkom så stort, at det ikke ville kunne tælles.

Her blev løftet givet. Abraham så rigtig mange af Guds velsignelser, men en velsignelse var dog længe undervejs. Løftet om afkom. Abraham slap aldrig troen på Guds løfte, men han begyndte dog at undre sig over udeblivelsen. Både han og hustruen, Sara, var godt oppe i årene og udsigterne til at få børn syntes (med vores naturlige logik) umuligt. Hvordan skulle løftet mon indfries? Sara var forlængst kommet over den alder, hvor en naturlig graviditet var mulig. Til sidst slap Abrahams og Saras tålmodighed op og de lagde en plan, så løftet kunne ske fyldest. Abraham lå med sin trælkvind. Hun blev gravid og fik sønnen Ismael. Her var Abraham i kødet, han gjorde kødets gerning. Ismael var Abrahams kødelige søn.

Tretten år senere, bekendtgør Gud, at han nu vil indfri sit løfte og at Sara vil føde en dreng et års tid senere. Isak bliver født som Abrahams åndelige søn. De to drenge, halvbrødre, vokser op side om side indtil Isak når en alder, hvor han er vænnet fra. Jeg oplever, at "han var modnet". Abraham har det tilsyneladende godt med både Isak og Ismael - det verdslige og det åndelige. Sara derimod ser, at det kun er Isak, der skal arve landet. Begge drenge kan ikke være arvinger, kød og ånd kan ikke forblive sammen, og Abraham står i et svært valg. Sara befaler, at Ismael og Hagar skal sendes bort. Hagar er ophav til Ismael og et symbol på, at Abraham fortsat lever i trældom (jeg skal selv gøre noget).

Gud selv gør Abraham opmærksom på, at Isak er den velsignelse, som Gud havde planlagt til at blive et stort folk, men at han også vil velsigne Ismael til at blive et stort folk. Altså får begge drenge samme velsignelse. Hagar og Ismael bliver sendt ud i ørkenen. Valget, Abraham står i her, handler om frasi sig sit kød. Han har i mange år gået sammen med Gud, men Gud trækker nu Abraham tættere til sig. "Send dit kød i ørkenen" - udsult dit kød, tag dig ej mere af det. Abraham skal ikke mere tage sig af sit kød. Fortsat lever Abraham jo i sit kød, men Gud har bedt os om ikke at bede som hedningene om verdslige ting eller knytte os til vores kødelige selv. Gud kender alle vores behov og vil dække dem. Han velsignede både det kødelige og det åndelige i Abraham, Abraham består fortsat af både kød og ånd. Isak og Ismael får samme velsignelse - Gud tager sig af både det åndelig og det kødelige i mennesket - her bliver Abraham velsignet, som det fuldkomne menneske han er i kød og ånd.

Der er i realiteten kun én velsignelse: Gud lover nemlig Abraham, at hans afkom bliver et stort folk, både de der lever et kødeligt liv og de der vælger at leve med Gud. Men ånd og kød vil altid være hinandens modsætninger. Kød vil gøre oprør mod ånden. Vi ser, at dette fortsat gælder, vores køds gerninger (forbandelser) går videre i fire slægtsled frem. Abraham frasiger sig sit kødelige jeg og holder fokus på det åndelige. Han "sender kødet i ørkenen", hvor Gud vil tage sig af det. Gud lader ikke kødet dø, men drager omsorg for det - i det omfang som vi stiller os i tro til. Gud lader det regne over retfærdige såvel som uretfærdige. Men kun det retfærdige består til evigt liv. Abraham havde troen og slap bekymringen/ansvaret for det kødelige.

Efterfølgende vokser Isak sig stor og en dag beder Gud Abraham om at ofre sin søn til Ham. Hvad har Gud gang i her? Abraham adlyder Gud med stor ro i sindet. "Vi kommer tilbage", siger han til det følge, der går med ham og sønnen op i bjergene, hvor Isak skal ofres. Abraham viser her en dyb overgivelse, tro og tillid til Gud. Efterfølgende bliver Isak bundet til et anlagt bål. Jeg ser her Abrahams ultimative overgivelse - forsoningen til Kristus. Isak, som her repræsenterer det åndelige, bliver bogstaveligt bundet til Gud - symbolsk bundet til bålet. Gud har i sit ord sagt, at vi er besejlet med Helligånden. Abraham overgiver sin ånd i Guds varetægt. Han giver i handlingen også Isak i Guds hånd. Hvad, der er født ud af Guds ånd, vil også tilhøre Gud. Abraham løfter en kniv mod Isak, men Gud stopper ham. Det er ikke Abraham der skal "dræbe" Isaks kød, det er Gud selv, der skal forme ham og Isak får selv valget om overgivelse til Herren. Abraham viser sin lydighed gennem handlingen, som Gud har bedt ham om at udføre: giv din åndelige søn tilbage til mig. Gennem

denne handling viser Abraham sin kærlighed og gudsfrygt til Gud - og her bliver den store velsignelse / løftet forløst.

“Jeg sværger ved mig selv, lyder det fra Herren: fordi du har gjort dette og ikke sparet din søn, din eneste for Mig, så vil jeg velsigne dig og gøre dit afkom talrigt som himmelens stjerner og sandet ved havets bred; og dit afkom skal tage sine fjenders porte i besiddelse og i din sæd skal alle jordens folk velsignes, fordi du adlød mig”.

Her er det helt tydeligt, at Abraham bliver fyldt med Kristus. Men det sker først, da det kødelige er aflagt og det åndelige er givet tilbage til Herren, så han kan bygge sit rige ud fra ånden i Abraham. Abraham lever ikke mere, Kristus lever i ham. Her og først her bliver velsignelsen / løftet forløst altså ført ud i livet. Gud gav sin søn for os, vi giver “vores” liv og vores afkom liv tilbage til Gud, gennem en Gudfrygtig lydighed ind for Gud. Kun det, der er født ud af en ren ånd, er liv til et evigt liv. Jesus var liv i kød og ånd, det kødelige måtte dø, for at ånden kunne få liv og viderebringe liv. Jeg ser beskrivelsen af Abrahams vandring, som de troendes vandring - din og min vandring.

Men jeg ser også, at Abraham og Sara (ganske som jeg ser Adam og Eva) repræsenterer præsterne og kirkerne. Der er både åndelige og kødelige mennesker i kirkerne. Først når kirken (menigheden) har overgivet sig til Kristus, kan den fulde velsignelse finde sted. Velsignelsen ligger ikke i, at få mange mennesker i kirken, velsignelsen ligger i at føre mennesker ind i Guds nærvær og give dem i Guds hånd, så den fulde overgivelse kan finde sted. Vi (menigheden, såvel som præsterne) bør stå fast på Guds ord og løfter og tale dem ud, resten gør Gud selv gennem Helligånden ved Jesu Kristi navn = pagten på vores frelse. Kigger vi på et højere plan, er det løftet om det kommende ny Jerusalem, som ligger forude.

v/ Tamarra